

Sense novetats a la cruïlla

Vanesa Torralba Cuello

Mare de l'Àlex i el Roger Canudas Torralba

Fa uns anys vaig a anar a Alemanya a visitar a la meva germana, i al arribar a una cruïlla em vaig sorprendre perquè tots i cada un dels vehicles es van aturar en tots els passos de vianants que jo tenia possibilitats d'agafar. Vaig quedar ben parada i dels nervis vaig trigar una mica a decidir la meva ruta. Encara em va sorprendre més que cap d'ells es va posar nerviós, amb paciència van esperar que jo decidís per on travessaria i fins que no ho vaig fer ningú va reiniciar la marxa. Si t'ho pares a pensar, resulta si més no impactant que em sorprenguéssim que uns conductors es comportessin respectant els passos de vianants i atents a la meva seguretat.

El meu dia a dia és molt diferent a aquest, segurament com el vostre. En el meu dia a dia els passos de vianants no són tan importants quan condueixes com quan vas caminant. En el meu dia a dia els cotxes no paren, et miren amb cara de ho sento aixecant el braç per demanar perdó, ja està, he fet el gest, no ha passat res. De vegades, però, si què passa. De vegades no t'atures i no mires si algú pot estar passant i llavors en un segon tot canvia, en un segon has canviat la vida d'una persona i la de tot el seu entorn, dels seus germans, dels seus pares, els seus amics, els seus avis...la vida de tothom ha quedat afectada, en un segon, perquè tu no miraves i aixecar el braç demanant perdó ja no serveix de res.

En el meu dia a dia ara camino de la mà de l'Àlex, l'altre mà està buida, i continuo demanant als cotxes que s'aturin mentre em miren amb mala cara perquè els faig perdre dos segons del seu meravellós temps. En el meu dia a dia continuo veient com les obres que es fan a la ciutat per garantir l'accessibilitat només serveixen per garantir el gir còmode dels vehicles.

Si nosaltres com a conductors no som capaços de fixar al nostre interior que els vianants són vulnerables davant els nostres cotxes, que hem de circular sent conscients de la seva vulnerabilitat i que les nostres accions davant el volant poden protegir-los o deixar-los de banda no hi ha pacificació possible. Si nosaltres quan decidim i projectem itineraris accessibles no tenim en compte aquesta vulnerabilitat no hi ha pacificació possible. La pacificació passa per una plena conscienciació de la vulnerabilitat dels vianants, de la seva protecció i aconseguir que puguin circular de manera tranquil·la per la nostra ciutat. La pacificació passa per apostar fort pel vianant i la seva seguretat, per perdre la por a les queixes dels conductors, per prioritzar als més dèbils davant els més forts.

En el meu dia a dia ja no puc dur al Roger de la mà, però si que hi puc dur a l'Àlex . En el meu dia a dia vull que l'Àlex deixi de tenir por quan anem pel carrer. En el meu dia a dia vull que arribi el dia en el que no tinguem por de deixar-lo anar sol a escola. En el meu dia a dia m'imagino els cotxes aturats esperant que decidim per quin dels dos passos de vianants passarem, sense presa.

Hi ha coses que ja no podem canviar però si que tenim la possibilitat de canviar moltes altres, només calen ganes i valentia.

Vanesa Torralba Cuello

Mare de l'Àlex i el Roger Canudas Torralba